

HET HUIS VAN ONAFGEMAAKTE ZINNEN

Een cognitieve pauze

Elke familie heeft geheimen.

De meeste worden nooit uitgesproken.

Ze leven in pauzes.

Ze schuilen in onderwerpen waar niemand op terugkomt.

Ze bezetten stoelen aan tafel zonder ooit te zijn voorgesteld.

Ik ben opgegroeid in een huis dat gevormd werd door onafgemaakte zinnen.

Niemand bedoelde er kwaad mee.

Dat is precies wat familiegeschiedenis zo ingewikkeld maakt.

De diepste invloeden komen vaak zonder bedoeling.

Een vader onderwijst niet altijd met woorden.

Een moeder onderwijst niet altijd met raad.

Soms onderwijzen ze gewoon door te verdragen.

Soms onderwijzen ze door te zwijgen.

Soms onderwijzen ze door angsten die ze nooit noemen.

Als kind werd ik een waarnemer.

Ik luisterde aandachtig.

Ik keek naar gezichtsuitdrukkingen.

Ik bestudeerde stemmingen.

Lang voordat ik economie, politiek of relaties begreep, begreep ik sfeer.

Ik wist wanneer de spanning een kamer binnenkwam.

Ik wist wanneer de teleurstelling aan tafel zat.

Ik wist wanneer iemand een last droeg die hij niet kon benoemen.

Families maken kaarten.

Geen wegenkaarten.

Kaarten van gedrag.

Die kaarten vertellen ons waar we kunnen spreken en waar we beter kunnen zwijgen.

Ze vertellen ons welke emoties aanvaardbaar zijn.

Welke emoties gevaarlijk zijn.

Welke emoties verborgen moeten blijven.

Jarenlang volgde ik die kaarten.

Niet omdat ik het ermee eens was.

Omdat het de enige kaarten waren die ik had.

Pas veel later begreep ik dat een erfenis zelden materieel is.

De machtigste erfenis komt verborgen.

Een angst.

Een gewoonte.

Een rol.

Een stilte.

En op een dag, als we geluk hebben, kijken we naar die erfenis en stellen we een eenvoudige vraag:

Moet ik dit doorgeven?

Die vraag markeerde het begin van de vrijheid.

Ferdinando